

Sygn. akt III KK 484/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 stycznia 2017 r.
sprawy M. S.
skazanej z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 stycznia 2017 r.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKa [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt XIV K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwalnia skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r., uznał M. S. za winną popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 15 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonej podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, kwestionując ocenę dowodów, w szczególności

wyjaśnień oskarżonej; błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanej zarzucił

1. Rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na nierozpoznaniu zarzutu, ewentualnie nienależyte rozpoznanie zarzutu:

a) z pkt 1 lit. a apelacji, tj. uznaniu przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań oskarżonej co do przyznania się do zarzucanego jej czynu, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne zeznań skazanej co do nie przyznania się do czynu i wskazania powodów zmiany uprzednio złożonych wyjaśnień,

b) z pkt 1 lit. a apelacji, tj. całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz zasady wiedzy i doświadczenia życiowego uwiarygodniają powody zmiany wyjaśnień przez skazaną, tj.

pominięciu w uzasadnieniu wyroku Sądu II Instancji okoliczności, że z zeznań świadków wynikało, że na ciele skazanej znajdowały się zaczerwienienia, ślady uprawdopodobniające używanie wobec niej przemocy przez przesłuchujących, pominięciu w uzasadnieniu wyroku Sądu II Instancji okoliczności, że skazana nie mogła imiennie wskazać funkcjonariuszy, którzy stosowali wobec niej przemoc fizyczną i psychiczną, albowiem nie знаła imion i nazwisk tych funkcjonariuszy i nie posiadali oni widocznych cech wyróżniających,

c) z pkt 1 lit. c, tj. co do nieodnalezienia narzędzia zbrodni, tj. uznaniu, że skoro dokonano przeszukania kontenera przywiezionego z ul. P. i nie znaleziono tam narzędzia zbrodni to należy przyjąć, że kontener ten nie był jedynym kontenerem do jakiego mogła wyrzucić narzędzie zbrodni skazana,

d) z pkt 1 lit. c, tj. co do braku śladów krwi na zabezpieczonej kurtce oskarżonej, tj. uznaniu, że skazana miała dwie kurtki, a tym samym nie odnaleziono pierwszej z dnia zbrodni,

e) z pkt 1 lit. c, tj. co do braku śladów DNA pokrzywdzonej m.in. w środku pojazdu, a zwłaszcza na pasie bezpieczeństwa pojazdu V. jakim poruszała się oskarżona oraz na obręczce oskarżonej [str. 29], tj.

przyjęciu w uzasadnieniu wyroku, że pomimo tego że z opinii DNA przeprowadzonych w tej sprawie nie wynika, aby znajdował się w samochodzie materiał genetyczny skazanej i pokrzywdzonej to nie jest to okoliczność przesądzająca sprawstwa oskarżonej,

f) z pkt II 1 lit. a, tj. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

nieodniesienie się w uzasadnieniu w ogóle co do istnienia lub nieistnienia motywu zabójstwa pokrzywdzonej.

2. Rażące naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na:

a) uznaniu, [str. 24 i 25 uzasadnienia wyroku], że kurtka wydana przez A. Z. nie jest tą kurtką, w której wg. [i] wyjaśnień skazanej, [ii] zeznań jej męża K. S. skazana była ubrana w dniu zdarzenia, a to tylko z tego powodu, że kurtka ta została wydana organom ścigania 2,5 miesiąca po zdarzeniu i że nagranie z monitoringu z dnia zdarzenia nie jest na tyle czytelne by potwierdzić noszenie przez skazaną ww. Kurtki.

Ewentualnie:

3. Rażące naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., a polegające na:

a) uznaniu za zasadny zarzut obrońcy z apelacji [str. 35] co do tego, że nie może być okolicznością obciążającą skazaną fakt nie udzielenia pierwszej pomocy pokrzywdzonej *vide* wyeliminowaniu okoliczności obciążającej skazaną przy jednoczesnym nie obniżeniu wymierzonej kary pozbawienia wolności co stanowi pogorszenie sytuacji skazanej pomimo braku apelacji na niekorzyść.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Apelacyjny w [...] rozpoznając apelację obrońcy oskarżonej szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, wskazując

jednocześnie w motywach rozstrzygnięcia w sposób klarowny i wyczerpujący, dlaczego zarzuty obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary, uznał za niezasadne. Uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego merytorycznie jest prawidłowe, odnosi się do wszystkich zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, i w tych warunkach brak podstaw do przyjęcia, że doszło do nierzetelnego czy niepełnego rozpoznania środka odwoławczego.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem prawa procesowego. Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentuje własną ocenę dowodów, opartą na ich jednostronnej analizie, preferującej linię obrony skazanej przyjętą w postępowaniu sądowym, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów. Samo kwestionowanie przez skarżącego zgodności oceny dowodów z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., a przez to rzekome dopuszczenie się przez Sąd odwoławczy „rażącego naruszenia prawa”, nie może skutkować obejściem ustawowej regulacji podstaw kasacji i nałożenia na instancję kasacyjną obowiązku badania, pod pozorem rozpoznania zarzutu „rażącego naruszenia prawa”, zasadności ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Oczywiście jest zatem, że kasacja – z pozoru zgodna z regułami art. 523 k.p.k. – w istocie zmierza wprost do ominięcia zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych i kwestii wymiaru kary.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.